

Aniversari

Avui compleixen quatre anys de la mort del qui ens fou mestre inoblidable: En Raimón Casellas, fundador d'aquesta «Pàgina Artística». Potser el nostre món artístic no s'ha manifestat prou diligent a honorar aquesta alta memòria. Potser el nostre món literari no ha fet fins avui tant com devia en record d'un escriptor a qui tant deu la prosa catalana. Sortosament, una reacció senzilla que comenci a produir-se. Sabem que una obra inèdita del mestre «Les etapes estètiques» està a punt de veure's publicada per la «Societat catalana d'edició». Puguem ésser aquests el principi d'un desvetllament d'atenció concedida a tan noble figura del nostre Renaixement!

En quant a nosaltres, el millor culte a la seva memòria no creiem pas fer-lo avui recordant-lo als qui durant la seva vida el llegiren i el seguiren, sinó en la feina de cada dia, feta certament amb menys aptituds i menys preparació, però no amb menys esforç i entusiasme per la causa de la Belleza i de l'Art a Catalunya.

En el curs de la nostra tasca setmanal, seguint les seves petjades, hem renunciat a la complacència pública. Sona llurà sovint la nostra veu, però no sona vana. En quatre anys ens hem fet immovables a l'èxit, que no estimem i que per tant no cerquem. Més aviat anem pel triomf que's realitza en l'esfera abscondida dels esperits que a l'aplaudiment que sona a la superfície. El nostre Mestre començà una labor de reforma i nosaltres la seguim sense tancar el camí, recollint embolicat amb les censures, molt sovint, el fruit de l'eficàcia.

Hem fet nostres aquelles realitats latents en uns quants esperits que ell inflamà, i anem a que elles sien latents en l'esperit de tota la gent de Catalunya donada a les coses d'art. Aquesta és la feina al llarg de la qual s'han presentat nombrosos problemes a resoldre, i entre ells aquest de la lluita amb els interessos creats i amb els emmanaments espirituals que's defensen.

La nostra feina no és oferir al lector una complacència cada setmana; no escrivim per això ni els nostres escrits són a propòsit per a complaure. Més aviat és un treball de reforma, una campanya de renovació per a la que preferim, més que els adeptes, els que superficialment se creuen enemics i es mouen involuntàriament dins dels nostres principis.

Aquest és el nostre culte al mort que avui commemorem, i és d'aquests treballs, millors o pitjors, fets amb tot el nostre esperit, que li fem ofrena. Més que una remembrança sentimental, escou al nostre caràcter format al llarg de quatre anyades d'esforç constant i inalterable, aquest oferiment sincer de lo que hem fet, valgui el que valgui. Els morts manen l'avenir i la glòria del nostre Mestre està en aquesta immortalitat d'ell, que viu palpitant en les coses actuals.

Les primitives armes de foc portàtils

(Continuació)

A principis del segle XVII la fabricació d'armes de foc era ben important a Vich. Amb tot i les traves, que no sempre tenen lletra morta, els pedrinyalers vichians eren uns quaranta, amb son taller obert, havent-ne vinguts molts del Migdia de França a establir-se, i fins donant-se el cas que alguns ripollesos acudien a examinar-los i tenien a glòria poder ésser considerats com a membres dels Eiois de Vich. Aleshores el Virrei o Lloctinent general Don Joan de Terès, Arquebisbe de Tarragona, es proposà donar ordres terminants, prohibint les armes curtes. D'això n'haguérem esment els pedrinyalers de Vich, que en 28 de maig de 1603 se dirigiren als concellers de la ciutat, a fi de que aquests influissin en els Diputats per a que'l Virrei no tingués avant la publicació d'aquestes ordres que els creien perjudicials als seus interessos. Els alegaven que es alimentaven en la present ciutat y republica quaranta cases y altres moltes persones confrades, com son flasques y altres guardoniers, que existint dites crides son priuats dels aliments als llurs mullers y fills y redunda en gran dany de la confraria y confrades, i demanaven als interessos avellan notificar a Sa Excel·lència tals danyos y danys, que respectant a forma honesta dites crides y advertint quants menestres patexien qui no tenen altre art.

L'Arquebisbe Terès morí, però les crides sobre pedrinyalers foren de totes maneres publicades en 14 de juliol pel governador Jeroni d'Argensola i a 21 d'agost pel nou Virrei Duc de Monteleón.

Una pragmàtica reial de Felip III, datada a 14 d'abril de 1612 i publicada a 3 d'agost, seguida d'unes crides de 31 de janer de l'any vinent, posà en guarda novament als pedrinyalers, que interessaren en sa ajuda novament als Diputats i lograren que's fiqués a plec i per a causa el braç militar o els cavallers, ja que's advocats digueren que la pragmàtica anava en frase d'un document del temps encontra a les constitucions generals del mesmo

Principado», essent contra dret tant per lo que era en si com per lo de imposar penes pecuniaries, sens exceptuar als cavallers o militars. Aleshores es convenia en que el pedrinyal era un arma perniciososa y nociva, però es recordava que, segons dret, no era possible abolir-la com volien els virreis. Tanta cridoria com se mogué arribà a donar sos resultats en el terreny del fet, i no's parà d'anar construint armes de tots sistemes, millorant-se sos panys i fent-se més fàcil de portar per ses reduïdes dimensions.

Una de les disposicions més interessants referent als armers fou la de la marca ja aduïda anteriorment. Aquesta marca primitivament era del lloc on hi havia constituïda la confraria i establert el càrrec de marcadors, tal com succeïa en les obres dels argenteros i de productors d'ines de tall. Un acord de 30 de març de 1606, referent als pedrinyalers de Vich, parla decididament de que els canons de les armes devien ésser eptovats pels vehedors de dita confraria y marcadors ab la marca de la present ciutat sots pena de tres lliures». Aquesta senyal de garantia al segle XVII fou quasi substituïda per la marca especial que es concedí als mestres de l'ofici, a l'acte de l'examen. Les ordinacions de la confraria dels ferrers de Barcelona, de 30 de juny de 1599, fan ja referència a la marca peculiar de cada artífex de les armes de foc.

L'estudi d'aquestes marques és en realitat interessantíssim i permetria indubitablement anar a l'identificació de molts mestres armers catalans. En la col·lecció d'armes del senyor Estruch hi havia una bona serie de noms d'armers nostres: Citaré els Coma i Sagui, del segle disset, i Cabiola, Borniò, Prat, Treserras, Solà, Paré, Vallis, Clarbó, Roca, Ribes Armanguer, Torrents, del segle XVIII, i principis del XIX. Alguns noms com el Deoga, Esteve i Aldazabal duïen la indicació de correspondre a Barcelona, els Jolis eren de Ripoll, com degué ser-ho l'Eudald Camps: Es notable que en l'Armeria Reial de Madrid hi hagi (K. 187 i K. 188) dues escopetes turques, regal del Soldà de Turquia a Charles III d'Espanya, amb els canons marcats amb l'escut de Ripoll i el mot «Angelats». Les caixes són amb embuts de plata i coral, portant les claus inscrites turca que ve a dir ser obra d'un Hamud de l'any 1188 de la Hegira, corresponent a 1774 de l'Era Cristiana.

Com a armes degudes a confrades vigatans no citaré dues que té el Museu Episcopal de Vich, propietat de don Antoni d'Espona i de Nuix, interessants per lo que són en si, com a model de pistoles de dos pulms (375 mil·límetres de llargària) ricament ornades, amb panys de roda a manubri i gallet amb sa pirita ferruginosa que devia encendre la pólvora de la caçoleta al fersó el dispar. El canó és vuitavut en sa recambra i cilíndric al cim, acabant en un anell, fent una llargada de 240 mil·límetres i onze de calibre. Sota la roda du el nom «Solers», corresponent al fabricant de l'arma. La caixa i el pontal semblen de fusta de perer, anant ricament esculpts amb ornamentació serpentejant. En el pont hi du un adorno d'aram obrat, i lo mateix al cap de la caixa.

El nom «Solers» té sobre tot un gran interès pels vigatans, ja que correspon a una família dels bons temps de la fabricació vigatana dels pedrinyalers, família que comença amb un Gaspar Soler, vingut de Matador, i continuat amb Bernat, agremiat el 1621, acabant a fi dels segles XVII amb un Francesc Soler que finí per dir-se únicament ferrer.

Es digne de nota en aquestes dues pistoles, bones per si soles per acreditar una fabricació, el fet de que anys endarrera foren trobades aparellades, segons indicació consignada entre els documents de l'antiga casa Beuló, de Vich, junt amb un paper mig consumit per l'humitat i del que se'n salvà únicament la part inferior, escrit amb pomposa cal·ligrafia de principis del segle divuité, en el que hi anava contingut un troç d'epigrama en distics llatins de paraules emfotament combinades, que sembla dirigit contra el Rei Felip V. El firmant de la composició, don Francesc de Beuló i Fossas, al terminar la guerra de successió d'una manera tan desastrosa per als catalans, ans que retirés les seves estimades pistoles, preferí treure-les en el lloc on se varen trobar.

Josep GUDIOL I CUNILL, Per.

Santa Maria del Miracle

Ens diuen de Tarragona:

«L'Ajuntament tarragoní en sa darrera sessió acordà unanimitat demanar a l'Estat que declarés Monument Nacional a l'Església de Santa Maria del Miracle, i adherir-se a la petició de l'Associació d'arquitectes de Catalunya, amb igual objecte va adreçar a l'Acadèmia de l'Historia.

La comunicació va ésser enviada l'endemà, car per a ella hi té especial cura l'alcalde interí, nostre amic el doctor Solé.

Cal doncs activar les gestions oficials per a que ben prompte sigui complert el desig de tot Catalunya en la conservació d'una obra del Rei Jaumes.

No cal dir amb quina satisfacció donem aquesta notícia, i com celebrem l'acord de l'Ajuntament de Tarragona, que respectant l'opinió sensata d'aquella capital, i desfilant els tristos propòsits d'uns quants amics de les coses d'art (2), que volen justificar amb crims més que amb raons el seu enderrocar.

La discussió en els periòdics de Tarragona, a que ha donat lloc l'actitud d'aquests quants, ha fet que un dels artífexs defensors del Miracle, que és el nostre bon amic En Joan Molas Sabater, retés en pública controvèrsia a un altre escriptor contrari que s'amaga sota el nom de Falux, i que's diu que és l'arxivista de l'Ajuntament, senyor Ruiz Porta.

Ens costa creure que'l senyor Ruiz Porta sigui enemic de la conservació del Miracle, i esperem que no perimetrà, en cas de no ser cert, que aquest rumor circuli, amb greu perjudici dels prestigijs que té guanyats entre els vers amics de Tarragona.

L'Allegoria de la Vinya, per Francesco Cossa
Museu de Berlín

DAVANT L'«ALLEGORIA DE LA VINYA» de Francesco Cossa

A. J. M. de Sagarra, poeta.

Voldria donarte avui, com una flor senzilla d'amistat, una mica d'aquella gran emoció que jo sentia ara farà un any davant l'Allegoria de la Vinya, de Francesco Cossa, al Museu de Berlín, i que avui s'hem renovat fresca i eternal al venir-me a les mans aquesta fotografia. Poques són les obres així memorables que'ns han deixat els homes, i els que gustem l'herència dels grans esperits, ens acullem a ells, escoltant la semblança de les seves veus diverses qu'és comú a tots, i que'ns donen, amb altres, com en una mena de germandat llunyana, alguna cosa familiar que's retroba de lluny, i es repeteixen aquells principis de sempre, amb la mateixa veu, com un eco de l'única veu el comandament de la qual gira la vida tota sencera. I en aquest tot, justament és allò on descobrim que la substància llatent de les grans obres d'art, ran en aquesta profunda netat que tenen amb tota la natura que's diu que una obra d'art, no és pas fora dels termes on se mouen les coses naturals, sinó que es constituïda per aquestes mateixes coses, elevades a una sobre-existència que és la seva humanitat.

Tot és fet en la natura, més el secret de la seva magnífica realitat, co és, el sistema de la seva funció de la qual pervenen les formes dels colors i les actituds, sols és vist i comprès per uns quants escullits, i aquesta facultat, certament, no és cerceble entre els tressors de la sabiduria acumulada pels segles, sinó més aviat, anant a la font d'on brota tota la sabiduria, que és al contacte amb les coses del món exterior, al qual l'home se sent empès per un comandament de l'esperit.

Les formes que l'art ens dona, les harmonies que'ns revela, no són propiament una creació, sinó una comprensió i una narració de la pura realitat, i és per això que les més grans obres se'ns presenten als ulls amb la força dels fets naturals, insubstituïbles, intransformables, com una muntanya, o com un riu, inflamats de l'amor humà que'ls dona la paraula entenedora al nostre esperit. Imaginem per un moment la buïdor de l'espai abans d'haver-hi aquesta obra i la seva aparició damunt la taula, avui penjada al mur del Museu, i la veurem com una reverberació de la Natura, una continuació de la seva existència cap a la gran perfecció, sense que aquesta elevació, però hi quisi contacte amb la seva realitat? Es per tant, més que un transmissió, una floració que té relacions invisibles amb les arrels, de les quals reb vida i forma.

En la llum cegadora d'aquest traspass, l'artista s'hi mou com una ombra, cadèr que's fa nostre petit mercader que's fa retratar al costat de l'obra, aquest creador veritable ve a ser com una corrent transmissió, com una mena de substància, al contacte de la qual les coses orbes de la natura se posessin a ascendir i a parlar amb una veu més entenedora per nosaltres.

Per això la Belleza de l'Art i la Belleza de la Natura, entre les quals s'han volgut fer distincions, és la mateixa, solament que per l'Art, és la guanyada d'una expressivitat humana per mig de la qual la comprenem.

Les formes, els colors i les actituds, brcl en del sistema natural perfermant ordenades, i la funció estètica la trobarem davant d'elles, com davant l'obra d'art si som capaços de comprendre, lo que vol dir cada color, lo que vol dir cada línia, lo que vol dir cada actitud, lo que vol dir cada una d'aquestes coses que són senyals de la seva vitalitat.

L'artista ver és per això aquell qui ho comprèn, i l'obra d'art veritable aquella que ho explica, i la quantitat de superioritat de l'obra d'art, damunt de l'espectacle natural, està en aquesta essència revelatriu que l'home hi posa.

Som en un temps, però, en que les combatut en canera una de les ocasions en que els artistes que el concouren en l'han mostrat, és una mena de ebodog de preciositats, una acumulació encarrassada de coses belles, de figures, en les quals, en comptes d'haver-hi actitud, hi ha postures tan exquisides com inútils. Un art, en fi, elegant si es vol, però banal, com un figuró, o com un aparellador de botiga de modes.

Des d'aquests pobres refinats que acumulen els perfils pèrics sobre les coses del Renaixement italià als més purs, però no menys errats que substitueixen la seva visió per aquesta que ens ofereix l'obra del gran penetrador de la Natura que fou Cezanne, tots s'allunyen de la veritable funció de l'artista, que és penetrar la vida de les coses i expressar-la.

D'aquesta justa funció pervé la gran varietat i la gran unitat de les escoles. Cada esperit és divers, però la cosa penetrada per cada esperit és única. Es com el mateix cant cantat per veus distintes. Tal és l'espectacle de l'Edat de Or de l'Art italià.

Es al peu d'aquesta gran obra de Francesco Cossa, un modest i pintor de Ferrara, que hem volgut apuntar aquest principi, que per ella se'ns feia clar. Ella era damunt del nostre esperit un comandament a dir-les, i jo

té les vut oferir avui, com una flor senzilla d'amistat, perquè retrobis en aquests principis dictats per ella, la mateixa veu que ja t'és familiar, dels principis de la teva poesia.

Joaquim FOLCH I TORRES.

Crònica

Una nova casa artística a Sitges

Crida molt l'atenció dels que visiten Sitges una casa de la Ribera, arreplegada a final d'estiu. És la del distingit diplomàtic equatorià senyor Jerovi i son estil és el d'una rica masia catalana d'últims del segle XVIII. La direcció artística d'aquest habillíssim treball l'ha portada el senyor don Joan Josep Ferrer i Güell, tan conegut de la societat barcelonina.

Orígens del gravat en coure a València

El nostre amic en Víctor Oliva, de pas per Berlín, conegut veure aquest estiu la prova d'un gravat a l'aigua-fort que's conserva al Museu Reial. Es tracta de tres cartes de jugar, sota, cavall i Rei d'oros, que tenen per a nosaltres un interès immens. En primer lloc porten ben clar el nom de València, i després el Rei aguantant un segell, en el qual hi ha escrit el nom del Rei Joan, i sols pot ser el de Joan II, qui morí en 1479. Fins ara, l'estampa més antiga datada que's coneixia en nostres terres, era la famosa de la Mercè, també valenciana, que és de 1488, de manera que la coneixença dels naips en qüestió fan recular ben bé de 10 anys els orígens de l'art del gravat entre nosaltres.

Definint als destins de nostre amic, el director del gabinet d'estampes de dit Museu, ja avançada la guerra, tingué la gentilesa d'enviar un clisé fotogràfic en vidre d'aquesta peça verament única, lo qual permetrà que sigui donada a conèixer en un vinent nombre de Bibliofília, l'interessantíssima revista del Ramon Miquel i Planas.

El director del Gabinet de Berlín és el senyor Valerià von Loga, conegutíssim per sos múltiples estudis sobre aigua-forts, dibuixos i litografies de Goya, que han vist la llum a l'estranger en edicions de gran luxe.

Es d'advertir que la prova que's conserva a Berlín no figura en les carters que's ensenyen al públic, sinó en altres reservades, junt amb els demés exemplars únics, que corren risc de perder-se si's prodigaven massa.

Els segells artístics de «Socors per la vaga forçosa»

LA VEU anuncià oportunament que entre's distints projectes del Comité de socors per als obrers en vaga forçosa amb motiu de la guerra, hi havia el de publicar una col·lecció de segells artístics que permetessin canviar les més petites demostracions de la bona voluntat pública, en favor dels treballs que l'actual depressió econòmica ha deixat sense empèny regular.

El Comité s'ha dirigit als artistes barcelonins demanant a cada u d'ells un dibuix i aviat sortirà la primera serie de segells, que serà deguda a artistes joves de molta anomenada: Nogué, Humbert, Apa, Labarta, Smith, Andreu i molts altres de que donarem compte amb precisió al publicar-se aquesta «Pàgina». Els saludem com la redempció arística d'un gènere que altres temps ha tingut abundoses manifestacions en nostra terra, essent ben poques d'elles dignes d'elogi des del nostre punt de vista.

Les pintures den Frederic Beltrán

L'obra d'aquest pintor, ara exposada a Can Parés, forma part d'aquest cic de pintures preciosistes que aquí inicià en Nestor, i que han seguit alguns dels més anomenats pintors joves de Castella.

Dins aquest tot general de l'obra, se roten en el treball del pintor influències tan diverses com les den Zuluaga, l'Anglada, en Canals i altres, alhora que una manca de personalitat i d'observació directa de les coses de la vida.

Aquest art, al qual podem agrupar la pintura den Beltrán, i que ja hem combatut en canera una de les ocasions en que els artistes que el concouren en l'han mostrat, és una mena de ebodog de preciositats, una acumulació encarrassada de coses belles, de figures, en les quals, en comptes d'haver-hi actitud, hi ha postures tan exquisides com inútils. Un art, en fi, elegant si es vol, però banal, com un figuró, o com un aparellador de botiga de modes.

Des d'aquests pobres refinats que acumulen els perfils pèrics sobre les coses del Renaixement italià als més purs, però no menys errats que substitueixen la seva visió per aquesta que ens ofereix l'obra del gran penetrador de la Natura que fou Cezanne, tots s'allunyen de la veritable funció de l'artista, que és penetrar la vida de les coses i expressar-la.

D'aquesta justa funció pervé la gran varietat i la gran unitat de les escoles. Cada esperit és divers, però la cosa penetrada per cada esperit és única. Es com el mateix cant cantat per veus distintes. Tal és l'espectacle de l'Edat de Or de l'Art italià.

Es al peu d'aquesta gran obra de Francesco Cossa, un modest i pintor de Ferrara, que hem volgut apuntar aquest principi, que per ella se'ns feia clar. Ella era damunt del nostre esperit un comandament a dir-les, i jo

obra de reparació necessària, sense aixecar-li cap pes. La agrairia molt que fes rectificar en aquest sentit, a fi de esviar la justa alarma, pel solt de que faig menció.

D. Francesc Vidal

A l'edat de 67 anys ha mort en la nostra ciutat el que fou en vida intel·ligent artista industrial don Francesc Vidal, impulsor de les indústries d'art del nostre país al llarg de tot el període de la seva llarga vida.

Era una intel·ligència privilegiada, que posada al servei del seu bell ofici, donà fruits abundosos i creà tota una generació d'industrialers amorosos del seu art. A ell es deuen les primeres corrents de l'art modern a Barcelona, i és dels seus tallers que sortí el que avui ocupa un nom distingidíssim entre's iniciadors d'aquest moviment a casa nostra, en Gaspar Homar.

El senyor Vidal fou, junt amb el no menys intel·ligent industrial senyor Masriera, el fundador de la primera fundició artística d'Espanya, sortint de dits tallers obres tan importants com el Monument a Colón. Els tallers de ebanisteria i decoració que ell dirigia han produït, al llarg d'una trentena d'anys, obres de veritable mèrit, que posen el nom de l'home que avui hem perdut a una notable altura.

Obra d'ell fou l'habilitació de la Casa de la Ciutat per a hostatjar la Reimare al venir a Barcelona quan l'Exposició. Obra seva la magnífica instal·lació que amb el pòrt de fora concurria figurava en la Exposició referida, i que li valgué un premi extraordinari. Obra d'ell, en fi, els sumptuosos interiors de varies cases barcelonines i de la noblesa de moltes ciutats d'Espanya, entre elles Madrid, on va posar un establiment que alcançà gran nomenada.

Unia a les seves facultats de creador les de mestre i el seu taller fou sempre una escola. Així creixia el valor del Col·legi d'Ebanistes, poc abans de la seva mort, a l'enviar-li un missatge en el qual se li demostrava l'agraïment i se li feia l'homenatge que és propi al mestre.

Déu tingui al cel la seva ànima i doni consol als seus, i pensi tota aquells qui poden apropiar el valor de la seva obra, que aquesta nostra vida, i segura donant el fruit de l'exemple que tan beneficiós fou per a la dignificació dels nostres oficis d'art.

El Concurs d'amoblament del Saló de Cent

El Jurat del Concurs per a la decoració i amoblament del Saló de Cent, ha donat el seu fallo, concedint el premi al projecte del senyor Moncort, i els accessits als del senyor Triadó i Meya.

El senyor Puig i Cadafalch, que formava part del tribunal, s'ha abstingut d'assistir a les sessions del Jurat, per raons de delicadesa.

No va troballa a Tarragona

El conserge del Museu senyor Poblet, ha fet un donatiu d'una hermosa testa romana trobada en l'enderroc d'uns terraplenos. És de marbre, i el senyor Arco, per sa factura, creu que és un azeplari grecoromà.

Crida als aprenents pintors de Barcelona

La benemèrita Societat de Mestres pintors ens envia la següent crida, que gustosament publiquem:

«La Societat de Mestres Pintors de Barcelona té a gran satisfacció el fer-vos una crida convidant-vos a prendre part en un concurs de treballs aplicables a la Pintura Decorativa per a que demostréu els avenços que heu fet dintre l'Art que concoureu.

Pensem abans que tot, que l'home per obrir-se pas a la vida té de demostrar el fruit de llur treball i l'esforç de sa intel·ligència.

La consciència, l'estudi i el voler, fa que l'home arribi al grau màxim de son desenvolupament intel·lectual i dongui a sa Patria fills il·lustres i la porti arreu del món, creixent a cada petjada i glorificant-se, i així sols ho trobareu, amats aprenents, esforçant-vos en l'estudi i l'amor a l'Art, aquest amor que se sent i no's veu.

Els grans artistes han llegit com velleïtes, joves, cultivant una intel·ligència, però mediant l'estudi i la constància, afanyant-se en sos treballs importants a concursos fins arribar a immortalitzar llurs noms i també el de sa Patria.

Que n'és d'hermós el poder arribar al cim de la glòria, quan es afanya per un persistent esforç!

La Pintura Decorativa, desgraciadament, avui no és un Art; s'ha fet d'ella un repugnant comerç, per qual motiu la nostra Societat reclama de vostra tendra intel·ligència segueu els pintors del peirivedre destruint aquest comerç que ens avergonyeix, plantant la senyera triomfant de l'Art, tot donant-vos la seguretat de que els vostres esforços seran degudament recompensats.—La Comissió.

Nota.—Pròximament publicarem el cartell, amb les bases, condicions i prems de dit concurs.

Barcelona, octubre de 1914.

Una obra den Devesa

En el Cementiri d'Olot ha sigut col·locat el panteó que per encàrrec d'una família d'aquella ciutat, ha fet l'escultor olotí don Celestí Devesa.

Es una obra important, en la que figuren dues estatuas de tamany natural, midant el reste de la construcció 4'70 d'alçada.

Les estatuas són en pedra de Murcia, i representen el Dolor i la Resignació. Dites estatuas són col·locades damunt de tres grades, en les quals hi ha uns relleus representant l'Infantesia, la joventut i la vellesa.

L'obra ha sigut molt lloada, i per tals lloances ens és grat felicitar al nostre amic Devesa.

PRIMERA MEDALLA: BARCELONA 1907

COMPRA
I
VENDA
DE
ANTIGUITATS

G. HOMAR

MUEBLES
LAMPARAS
MOSAICOS
DECORACION

CANUDAS: BARCELONA

TALLERES: Carrer Sarrià, 88

COMPRA
I
VENDA
DE
ANTIGUITATS

On't me fican tan lleig com m'han pintat?

Pois en un marc o motllura de la fabrica d'ESTEVA Comp. Pde Gracia 18, i semblara tot un altre.

GRANS TALLERS DE FOTOGRAFAT

C. Murtra

Hospital, 49, principal. - Barcelona